

Melanowski, Władysław

Wspomnienia pośmiertne : Robert Bernhardt (1874-1950)

Rocznik Towarzystwa Naukowego Warszawskiego 43, 202-203

1950

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

XI

Wspomnienia pośmiertne

Robert Bernhardt

(1874 — 1950)

Urodzony w Kaliszu, uzyskał tam wykształcenie średnie i od 1892 do 1898 roku odbył studia lekarskie w Uniwersytecie Moskiewskim, uzyskując dyplom lekarza *eximia cum laude*. Potem rozpoczął specjalizację w chorobach skórnych i wenerycznych po studiach w Wiedniu u Kaposiego, we Wrocławiu u Neissera i w Paryżu u Brocqua, po czym osiadł w Warszawie z początku w charakterze asystenta Dr Antoniego Elzenberga w oddziale skórno-wenerycznym, a od 1901 r. rozpoczął pracę w szpitalu św. Łazarza i pracował tam w ciągu 35 lat. Na początku pracuje w przychodni szpitalnej, a w 1902 r. zostaje kierownikiem stworzonej przez siebie analityczno-bakteriologicznej pracowni szpitalnej.

Wojna rosyjsko-japońska (1904—1905) przerywa jego pracę lekarsko-naukową, jednak natychmiast po powrocie z wojny wraca do pracy szpitalnej, obejmując ordynaturę oddziału skórno-wenerycznego, który od 30 łóżek rozwija się potem pod jego kierunkiem do 145 łóżek. Następnie po studiach u Finsena w Kopenhadze organizuje w Szpitalu św. Łazarza pierwszą pracownię światłoleczniczą Finsenowską. Od 1911—1914 dr Barnhardt przewodniczy Sekcji Dermatologicznej Warsz. Tow. Lekarskiego. Wojna 1914—1918 r. przerywa znowu jego pracę naukową, ale natychmiast po ukończeniu wojny wznawia on swą pracę i jednym z wyrazów tej pracy jest założenie Pol. Tow. Dermatologicznego, którego prezesem jest w ciągu pierwszych 8 lat. Podobnie pragnienie jak najwydatniejszego zużycowania sił naukowo-lekarskich Szpitala św. Łazarza oraz bogatego materiału chorych jest dla niego bodźcem stworzenia

Koła Dermatologów Szpitala oraz wydawania Pamiętnika Klinicznego Szpitala św. Łazarza, w którego redakcji bierze udział od 1931 do 1939.

W 1936 r. na własne żądanie przechodzi w stan spoczynku, a za zasługi dla szpitala zostaje mianowany Konsultantem Honorowym Szpitala. Dr Bernhardt od szeregu lat jest członkiem rzeczywistym Tow. Naukowego Warszawskiego, czynnym członkiem Polskiej Akademii Umiejętności w Krakowie, członkiem honorowym Czechosłowackiego Tow. Dermatologicznego. Za zasługi społeczno-naukowe w 1936 r. został udekorowany Krzyżem „Polonia Restituta“.

Działalność naukową Dr Bernhardt rozpoczął w 1899 r. dwiema pracami: „Niezwyczajnie rozległy parch skóry“, „Wieloliczne samoistne mięsaki barwikowe“. Za tymi pracami poszły potem jedna za drugą liczne wysoko wartościowe prace w języku polskim i w językach obcych, ogłaszane w pismach krajowych i zagranicznych. Prace te najczęściej miały charakter monografii, bądź też omawiały rzadkie przypadki chorobowe wnikliwie i analitycznie. Wreszcie niejako syntezą pracy naukowo-klinicznej Dr Bernhardta są dzieła tak wartościowe jak 2 wydania dzieła „Choroby Skóry“, świetna w ujęciu dydaktycznym książka „Semiotyka chorób skóry“, wartościowe „Lecznictwo Dermatologiczne“ i wnikliwie w ujęciu „Podstawy etiologii i patogenezy ogólnej schorzeń skóry“. Do 1935 r. dr R. B. ogłosił drukiem 117 prac, a po tym terminie jeszcze monografie „Łuszczyca i przyłuszczyca“, „Rozpoznawstwo Dermatologiczne“, „Opatrunki Dermatologiczne“ oraz 10 prac mniejszych.

W 1936 r. przy pożegnaniu uroczystym w Szpitalu św. Łazarza wmurowano nad salą posiedzeń naukowych Szpitala tablicę z napisem — „Sala Posiedzeń Naukowych Szp. św. Łazarza im. Dr Roberta Bernhardta“. W 1928 i w 1938 r. obchodzono uroczystość 25- i 35-letni jubileusz Jego pracy naukowej, a świeżo, bo w 1949 r., święcono jej 50-lecie.

Dr Robert Bernhardt był jednym z najwybitniejszych dermatologów Polski, był jednym z tych, którzy założyli podwaliny Polskiej Dermatologii i tym przysłużyli się wydatnie Polskiej Nauce. Cześć Jego Pamięci.

Władysław Melanowski